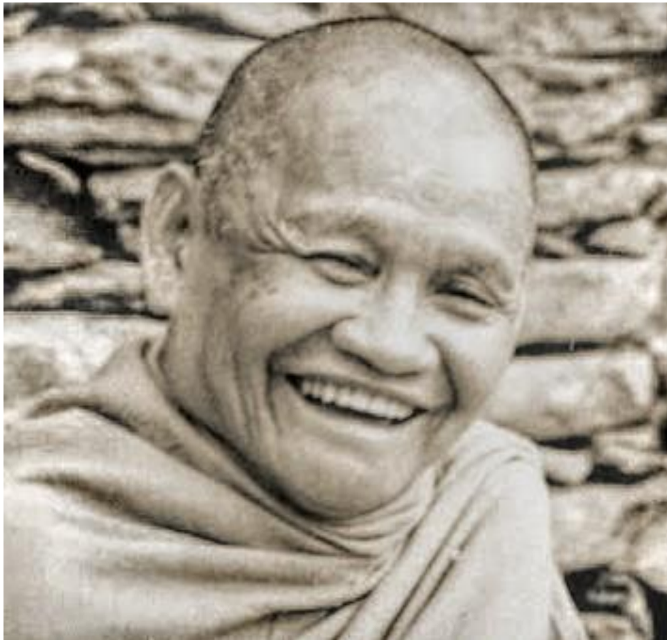
NO AJAHN CHAH

Reflexions

Una recopilació de cites i reflexions del mestre budista tailandès Ajahn Chah. Publicada i editada per dhamma garden.

Traducció al català: Albert Durall Moysset (abril 2020 - ¿?)

En certa ocasió un laic es va apropar a Ajahn Chah I li va preguntar qui era Ajahn Chah. El monjo, en veure que el desenvolupament espiritual del visitant no era massa avançat, assanyalant-se a si mateix, va respondre: "aquest és Ajahn Chah".

Més endavant, un altre visitant li va fer la mateixa pregunta. Aquest cop, si més no, veient que el seu coneixement del dhamma, era més avançat, va respondre: "Ajahn Chah? no hi ha Ajahn Chah".

Les cites que apareixen en la present obra han estat recopilades a: "Bodhinaya", "Gust a llibertat", "Un tranquil bassal en el bosc", "Samadhi bhavana", "Percebent el camí", "Dhamma viu", "Aliment pel cor", "Venerable pare" i "Vida amb Ajahn Chah".

Índex

Introducció

Quan algú li comentava a Ajahn Chah que “era impossible practicar estant en societat”, Ajahn li preguntava: “si jo cremés el seu pit amb una vara ardent, vostè afirmaria, sense dubtar, que sent dolor, oi? És a causa de la societat, que vostè no pot desempallegar-se del dolor que la vara ardent li causa?”. La resposta d'Ajahn Chah, aclareix el tema, a la manera de “la sageta enverinada” del Buda. El despert relata una història en la que un home és ferit per una sageta, i que no deixava que ningú li llevés la sageta, fins que li foren contestades les seves preguntes al voltant de la sageta, l'arc i l'arquer. El perill era que l'home, probablement, moriria abans de conèixer totes les respostes i que, en realitat, el més urgent era adonar-se que estava ferit i agònic, per tant, havia de fer quelcom, immediatament.

Ajahn Chah assenyalava sovint aquest punt: “vostè està ferit i pateix, faci alguna cosa al respecte, urgentment!”. No perdia massa el temps parlant de pau, saviesa o estats nirvanics sinó que, més aviat, recalcava la importància de estar constantment atent a allò que succeeix en el cos i en la ment -en el moment present-, aprenent, senzillament, a “observar i deixar anar”. La meditació, deia, no és obtenir coses sinó, desfer-se de coses (fer neteja) i, malgrat li preguntessin sobre la pau que hom podia abastar amb la pràctica, ell sempre parlava de la confussió de la qual un havia d’alliberar-se, en primer lloc, donat que la pau era el resultat de la fi de la confussió.

Aquest recull de reflexions, no només fa referència al patiment i a la pràctica de la meditació, sinó que també tracta la immpermamencia, la virtut, el no-ser, etc.

Desitgem que el lector prengui aquest breu llibre com un bon company i fidel amic, en moments de tranquila reflexió, i pugui entreveure al no-Ajahn Chah, que sempre deia: “jo sempre estic parlant de desenvolupar o de deixar anar però, en realitat, no hi ha res a “deixar ana” ni res a “desenvolupar”.

Neixement i mort

1.

Una bona pràctica és preguntar-se honesta i sincerament: “Perqué vaig néixer?”. Faci’s aquesta pregunta matí, tarda i nit… Tots els dies.

2.

El nostre naixement i la nostra mort són una mateixa cosa. No es pot tenir l'un sense l’altre. És sorprenent observar com, les persones s'entristeixen davant la mort i s'alegren quan algú neix. Crec que és una falsa il·lusió. Penso que si algú ha de plorar, és més realista fer-ho quan es produeix el neixement. Plori al principi, doncs, si no hi hagués naixement no hi hauria mort.

3.

M'agradaria creure que la gent albira com és viure en el ventre d'una persona. Que incòmode! Tan sols, fixi’s que dur que és romandre tot el dia tancat en una caseta. Si tanquem totes les portes i finestres, un es rusteix ràpidament. Així, doncs, com serà viure nou mesos en el ventre de la mare! I, malgrat tot, vostè desitja ficar el seu caparró en el mateix estret forat o, com qui diu: “posar el coll a la forca”, un cop més.

4.

Per a que naixem? Naixem per no haver de tornar-hi.

5.

Quan un no entén o accepta la mort, la seva vida pot arribar a ser molt confusa.

6.

El Buda li va ensenyar al seu deixeble Ananda a observar el canvi continuu, a contemplar la mort en cada respiració. Hauríem de "penetrar" la mort, entendre-la; hem de morir per tal de poder viure. Que vol dir això? Morir és arribar a la fi dels nostres dubtes, de les nostres preguntes i només viure aquí i ara, en el present. És impossible morir demà.

7.

La mort és tan propera com la nostra respiració.

8.

Si vostè s'ha entrenat escaientment, no tindrà por quan es posi malalt, ni s'alterara quan algú mori. Quan hagi de ser hospitalitzat per alguna malaltia greu o accident, miri de pensar el següent: si s'en ensurt amb salut, perfecte, però, si mort, cap problema. Tot està bé.

Li garanteixo que si els metges em comuniquessin que pateixo un càncer i que moriré en pocs mesos, jo els recordaria: "la mort també els vindrà a reclamar a vostès, l'únic que marca una diferència és qui se'n va primer o qui se'n va després". Els metges no guariran la mort, ni la evitaran. Només el Buda és un metge capaç de donar una medicina escaient per aquesta qüestió. Així doncs, perquè no tirem pel dret i fem servir la medicina del Buda?

9.

Si està vostè espantat a causa d'una malaltia, si té por de morir, llavors hauria de meditar sobre el seu origen. Quina és la seva causa? La malaltia i la mort vénen del fet d'haver nascut. Per tant, no es posi trist quan algú mor. És natural i, a mes, amb la mort, el patiment s'acaba. Si vol posar-se trist, faciu-ho quan algu neix: "Oh no! ja hi tornem a ser. El patiment i la mort, un altre vegada

10.

El savi sap, clarament, que tots els fenòmens són insubstancials. De manera que, no es posa ni feliç ni trist, ni empaita allò que canvia constantment. Felicitat al néixer, tristesa al morir. Un cop morts, renaixem. Un cop vius, tornem a morir. Aquest renéixer i morir, constant, és la interminable roda del samsara.

El cos

11.

Si el cos parlés, ens diria contínuament: “tu no ets el meu amo, ho saps?”. En realitat, ens ho diu repetidament, però en el idioma del dhamma, per això no estem preparats per entendre- ho.

12.

Allò que dibuixa i modela el cos no ens pertany. Segueix el seu propi camí natural. No decidim la forma que té el cos. Podem amillorar-lo una mica, fer que llueixi i estigui net, durant un temps -tal com fan les noies joves que es pinten els llavis i es deixen crèixer les ungles-, però quan més ens apropem a la mort, tots anem en el mateix vaixell. Així és el cos, no el podem modificar massa. Si més no, el que sí que està en el nostre abast és amillorar i netejar la nostra ment.

13.

Si el nostre cos realment ens pertanyés, obeiria les nostres ordres. Si li diguéssim: “no et facis vell” o “no et posis malalt”, ens obeiria? No, ni molt menys! En realitat només “lloguem la casa, no la posseïm”. Si creiem que ens pertany, patirem quan l’hagim de deixar. Però, en realitat, no existeix un jo permanent. No hi ha res invariable o sòlid a que aferrar-nos.

La respiració

14.

Hi ha gent que renéix i mor i mai és conscient de l’alè que entra i surt del seu cos. Tal cosa ens mostra quan lluny de si mateixos estan.

15.

La nostra respiració present es dona en el temps present.

16.

Diu vostè que està massa ocupat i no té temps de meditar però, té temps per respirar? La respiració és la seva meditació. Com és que té temps per respirar, però no per meditar? La respiració és vital per la vida dels humans i és tan important com la pràctica del dhamma.

El dhamma

17.

Qué és el dhamma? No hi ha res que no ho sigui.

18.

Com ens mostra el dhamma la manera correcta de viure? El dhamma ens ensenya com viure. Te moltes maneres d'ensenyar: amb les pedres, els arbres… El dhamma està davant seu. És una lliçó sense mots, així que aprengui a serenar la ment, el cor i a observar. Trobarà l'ensenyança, aquí i ara, en la seva totalitat. On l'hauria de cercar sinó?

19.

Al principi, ha d'entendre, intelectualment, l'ensenyança. Després, si l'entén, la practicará. I si practica, començarà a veure. Llavors vostè s'arrela en el dhamma i gaudeix de l'alegria d'un Buddha.

20.

L'ensenyança arriba mitjançant l'observació del seu propi cor i amb la discriminació del que és real i el que no ho és, del que és Just i equilibrat i el que no.

21.

Tant sols hi ha una màgia real, la màgia del dhamma. Qualsevol altra màgia és com l'il.lusió creada per un truc amb les cartes, que té la virtut de distreure la nostra ment i apartar-la del joc real: la nostra relació amb la vida, el neixament, la mort i la llibertat.

22.

Qualsevol cosa que facis, mira de convertir-la en una pràctica del dhamma. Si no et sents bé, mira dins teu. Si t'adones que el que fas és incorrecte, però segueixes fent-ho, senyal que hi ha una impuresa.

23.

És difícil trobar els que estan receptius al dhamma, els que recorden l'ensenyança i la practiquen i els que arriben al dhamma i en tenen un clara visió.

24.

(Segueix…)

Traducció al català:

Albert Durall Moysset

(Barcelona 1963)

Web del traductor: https://pickjud.jimdosite.com/

